

L'Esquellot

PUBLICACIO HUMORISTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Redacció i Administració: Rec d'en Puig

Preu: 20 cèntims

Granollers, 6 d'Agost de 1933

Trimestre, 1 pta.

«L'Esquellot» parla amb els guanyadors del Concurs

Els ulls! Oh! Quins ulls!

Són blaus, verds, grocs, vermells i de tots colors, això que no tenen res que veure amb l'arc de Sant Martí. M'els miro fixament i són uns ulls, — no sé com dir-ho — uns ulls que parlen i que canten amb melodiosa justesa.

M'escudriyeny amb vertiginositat i les paraules s'em glacen a la gorja; és precis que m'hi giri d'esquena per a poguer-nos entendre.

Els hi faig preguntes, moltes preguntes i em diuen que estan satisfets de l'elecció, que el que els agrada més mirar és la lluna quan fa el ple i els "urbanos" quan dirigeixen la circulació. Que les pestanyes els hi fan més nosa que servei i que per això les han allargat amb "rimel". Que del que estan més satisfets és del vot "d'aquell" que estan empenyats en sostenir, que jo ja sé de qui es tracta, i que el que els sap més greu és "veure" el monument. Que no s'han interessat mai per la política i que hi veuen més quatre ulls que dos.

Davant d'aquestes manifestacions, no tinc altre remei que retirar-me, perquè un servidor no porta ulleres.

Aquells llavis petoners...

Els trobo en un moment de descuit i es van tornant vermells, com una magrana oberta. De cop i volta em vaig creure que era degut a l'emoció de la meua sorpresa, però fou sols per un moment, puix que el canvi no obeïa res més que a la barreta de carmí.

Són molt simpàtics i... petoners. Em parlen de l'emoció d'acariciar un jove amb un bigotí ros, prim i perfilat i del grau de vermellor que els escàu més. Que tota la seva il·lusió seria fer un petó a un vidu de quaranta cinc anys que portés samarreta de seda i pantalons blancs. Que tenen unes proposicions de René Clair per a actuar en cinema, però que no estan del tot decidits. Que la feina que els agrada més fer és aguantar un cigarret de tabac anglès i que es vagi consumint en fum i cendra pura i blanca com un cotomet (això no té res a veure amb la guatlla d'En Gasset).

Unes pantorrilles «fermes»

No sé qué ho fa, però En Jacint Mayol està entusiasmat per a assegurar-les. Diu que això és propaganda americana. Per cada mil·límetre que canvien, un miler de pessetes d'indemnització. (Quina llàstima que no m'asseguri les meves!)

Són primes de baix i groixudes de dalt, com altres qual-sevol, però tenen un no sé què... Es a dir, si que sé què tenen, que són "estupendes".

Els agrada anar sense mitges i amb "souquettes" blanques com tres glops de llet sense café.

Els depilatoris han fet el miracle de que no siguin gens peludes, si bé els cal una aplicació tres cops cada setmana.

Uns talons alts, ben alts, de disset centímetres, són la seva flaca, però això només els dies de festa, perquè els dies feiners amb unes espadnyes de Blanes n'hi ha prou.

Quin gust anar a la platja i poguer-les ensenyar a tothom sense comprometre's!...

El jove més ben plantat té la paraula

Es a dir la té, la té... Som nosaltres que l'hi donem perquè

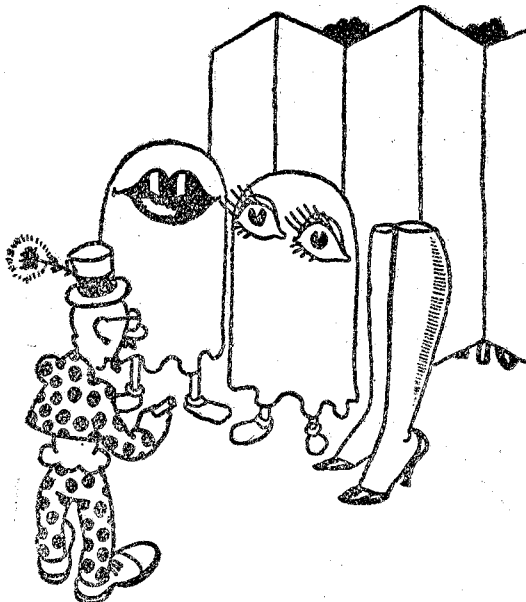
ens expliqui quatre coses. Parla depressa i ens comunica que el que li ha agradat més és l'armari mirall que li hem tramès com a premi del Concurs.

Que li agraden totes les noies menys les que porten bigotí o una piga al clatell. Està fent tractes per a instal·lar un negoci de venda de mongetes cuites a domicili, que ell creu que li donarà molt. Té un ull de poll al dit petit del peu esquerra que li dona molt turment i és per això que ens ha dit que es banya tots dos peus cada dia.

El jove més simpàtic s'ens desfa... en paraules...

Tres copets a l'espatlla i es refila el bigotet, es mira al mirall i diu que no està per "cuentos", que no en vol saber res de nosaltres i que només el preocupa la política de gran altura. Encen la pipa i es posa a fumar tranquil·lament.

Insistim una, dues, tres vegades i ens veiem obligats a deixar-ho córrer. Un altre dia, germà. — MODESTINO

Els guanyadors del Concurs ESQUELLOT, parlen amb el nostre redactor senyor Sardineta.

**anissats
licors
vins**

**VENDES
AL
DETALL**

PRIM. 9:11
GRANOLLERS

**MARIO
ALTIMIRAS**

Estudi L'Esquellot

JOIERIA

OPTICA

RODORÉDA

STUDI L'ESQUELLOT

SASTRERIA

Granollers

P. REPUBLICA núm. 5

STUDI L'ESQUELLOT

FARRAS

24 i el PIRULLOI

Els dies de la Festa Major es faran, en un lloc que sols sabem nosaltres, uns grans matx de boxa i de beneficència.

Recomanem als organitzadors el màxim de tacte, puix seria de lamentar que, a més dels cops de puny de la festa, també n'hi haguessin en passar comptes.

Això sí, tant-de-bó que ens equivoquem.

Qué bons! Qué bons són els **Olis Gambús!**

Contra el que s'ha vingut afirmant aquests últims dies,

L'ESQUELLOT es complau en fer declaració pública i terminant que no ha tingut cap mena d'intervenció en el casament celebrat aquesta setmana a Montserrat.

Darrera la porta hi ha un fus, s'ha acabat i... **Olis GAMBÚS.**

Quasi tothom es deu haver fixat en aquella làmpara vermella que hi ha al carrer que va a l'estació de M. S. A. i que males llengües afirmen que és un senyal d'alarma perquè en aquell carrer hi ha el Centre Radical.

Ara, que nosaltres no ens ho volem creure.

—Pa amb oli?

—Sí, però amb **Olis Gambús.**

Diumenge passat una vintena de granollerins anaren en un òmnibus a banyar-se a Castelldefels. Amb ells formaven part de l'expedició una bona colla de noies i amics nostres.

Sembla, però, que el «clou» de l'excursió fou el conseller senyor Taverner, que es passejava per la platja en trajo de bany i un magnífic i despampanant guardapols, que feia les delícies dels banyistes.

Els nostres amics encara riuen.

Bar La Bohèmia: L'únic establiment que ha donat a conèixer el **Vermut Sorpresa i Vermut regal**

Ha causat molt bon efecte entre els artistes granollerins el concurs de cartells anunciadors de la Festa Major que, amb tan bon encert, ha convocat el nostre magnànim Ajuntament.

Per endavant podem anunciar que el senyor Raspall tindrà el primer i segon premi. El tercer no se'l quedarà perquè no seria gaire ben vist, que sino...

Avui nit serà representada, a La Unió Liberal, la comèdia del senyor Prudenci Bertrana titulada «El Comiat de Teresa».

Aconsellem als nostres llegidors que no s'ho deixin perdre, puix aquesta obra ha merescut el Premi «Que hi fas al terrat?» en els Jocs Florals de Barcelona.

El senyor Gasset té una guatlla. Però la guatlla del senyor Gasset no s'ha enterat que ja tenim l'Estatut i en lloc de cantar, com totes les guatllas, set-per-vuit, set-per-vuit, es pasa el dia atabalant els veïns cantant «siete-por-ochó, siete por-ochó»... Això ferí fins a la cèdula els sentiments catalanistes del metge Coromines i d'en Pepito Rodoreda, que han firmat un pacte segons el qual es comprometen a «escabetxar-la» així que es presenti la primera ocasió.—E. P. D.

Contribucions : Cèdules Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10, 1.er **F. SALA I TORRAS**

Sense necessitat d'un míting d'Acció Catalana, els deixebles de Caco estigueren a punt de demostrar els seus coneixements de neteja de calaixos i prestatges a Can Baldufes de la Plaça de les Olles.

Sortosament la policia, que estava a l'aguait...

Ai, no, perdonin! La policia bona per ara.

Escarbat, bum, bum...

Posa **Olis Gambús** al llum.

Hom diu que En Martori, traductor de «Remordimiento», va abonar 90 pessetes per drets d'autor quan aquella obra va representar-la ací a Granollers, i que en anar a cobrar com tal traductor, sols n'hi pagaren 12.

Topaze? Topaze? Topaze?...

Ja hem begut oli!... **Oli Gambús.**

—Què seràs, maco, quan siguis gran?

—Jo, barber.

—Però de quins?

—Dels que afaiten, home!...

Salut, pessetes, i... **Olis Gambús.**

Es diu que entre les societats granollerines, ja siguin teatrals, musicals, corals o sols recreatives, regna un gran optimisme.

Es el que deia un:

A veure, si ara s'acabaran les «barberitats».

La nostra policia no sempre té d'encertar; alguna vegada també pot equivocar-se. Per això l'altre dia tingué l'encert, sense cap mala intenció, de detenir un camió que a altes hores de la nit feia el «recorrido» per les nostres carreteres, recollint sacs plens de gallines que uns «pollos» feien volar dels galliners.

No ens queda altre remei que felicitar-los per la seva equivocació, que tants beneficis reportarà a la nostra estimada terra vallesana. (No el diari, eh?)

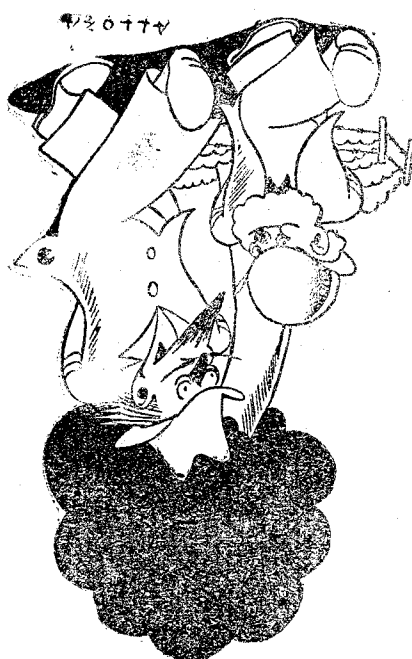
Vaja, vaja, potser en farem un gra massé. Mil cinc centes pessetes de subvenció al Foment de la Sardana per la Festa Major! I tot plegat perquè s'en beneficiïn els cinc o sis socis que integren la societat.

Senyors de l'Ajuntament, ni a can Rostchild!!

Ah! Ens descuidàvem de dir que encara no s'ha començat el Pavelló per Infecciosos a l'Hospital i Asil.

Seguint la campanya que està fent el nostre impressor contra l'ESQUELLOT, avui ha imprès tot el número cap per avall; únicament van al dret el present dibuix i aquesta nota.

—I vostè hi creu en la honradesa d'aquest ricot?
—Fiquis-li Va treballar deu anys en una casa de banys i no en va perdre ni un...

La relliscada

Novel·la original d'En CAMÀNDULES

Publicació exclusiva de L'Esquellot Prohibida la reproducció

(CONTINUACIÓ)

Prengueren el tren de les tres i a les quatre els nostres dos herois pujaven les escales de l'estació de la plaça de Catalunya amb l'ànima feta a bocins, tal com correspon a un marit que es creu que l'ha enganyat la dona i a un amic del marit de la dona, que ha vist per terra tots els drets que com a amic més fidel del marit de la senyora Mercè li corresponien.

Aquell dia Barcelona presentava un aspecte estrany. Els uns anaven amunt i els altres anaven avall. No crec que hi pugui haver cap filòsof que ens pogués explicar satisfactoriament el perquè d'aquest antiquíssim costum. A quines lleis pot obeir aquesta tendència de la gent a anar tan aviat cap amunt com tan aviat cap avall?

¡Misteri!! ¡Misteri!! La vida de la senyora Mercè estava plena de misteris.

De sobte, el senyor Manel féu un bot i aixafà una tendra criatura de dos mesos que jugava a saltar i parar.

—Es ella, crida, és ella... i va posar-se a córrer cap el carrer Nou de la Rambla, seguit pel seu amic Rafelet que no arribava a comprendre el perquè d'aquella cursa tan desafortada.

El senyor Manel treia el fetge per la boca, ja havia perdut la dentadura postissa que era un record de família, però això no privava perquè procurés fer-se pas acudint a tots els mitjans (perdoni, senyor Mitjà) possibles.

La varen veure en el precís moment que tombava una cantonada; sota l'aixella hi duia el retrat de l'avantpassat del senyor Manel i a la mà el bastó llarg i prim del ja referit senyor Manel.

Era precís obrar amb rapidesa. Salvant tota mena d'obstacles, i deixant molts ulls de poll inservibles, arribaren a la cantonada, però, oh, desil·lusió!, la Mercè havia desaparegut. Cansats, aixafats i cama-torts, cercaren amb els ulls un lloc on poguer reposar els cossos. Davant seu hi havia l'anunci d'un cabaret. No volgueren escatir si es tractava d'un cabaret decent o d'un cabaret d'aquests que estan tan plens de «fango»; hi entraren i s'asseguren a la primera cadira que trobaren buida, perquè si la cadira hagués estat ocupada, segurament haurien rebut del carpó.

Prengueren un vas de llet amb gasosa i tornaren a mirar-se fit a fit. Què més podien fer sinó mirar-se fit a fit? Es tan agradable mirar alguna cosa fit a fit quan la tragèdia fa un respò a les entranyes.

Una tanguista que només sabia ballar el pas-doble s'acostà als dos amics i en veu baixa els digué: «En el reservat número 6 hi ha un home que diu que és l'escombriaire de Granollers que voldria parlar amb vostès». El senyor Manel no és féu pregar gens, s'aixecà d'una revolada i corregué al dit reservat. Feu córrer la cortina i ¡llamp del cell! sentats davant seu hi havia l'escombriaire i la senyora Mercè que llegien «El Criterio», de Balmes...

¿Acabarà?

...Que la Generalitat de Catalunya ha donat dues batudes als gossos de la nostra ciutat.

...Que de «gossos» en coneixem molts que encara són aquí i no porten pas morralló.

...Que seria molt convenient que ens endesempallaguessim.

...Que el camp de Granollers ja està llaurat.

...Que hi sembraran herba i hi culliran... molts deutes.

...Que han fet uns «bons» que aviat esdevindran «dolents».

...Que el rellotge de Can Colomer ja està cansat de no córrer i que té molta enveja als seus companys perquè tenen «maquinària».

...Que ell està empenyat que també en vol.

...Que al Curset de Català de l'Escola Montessori no s'hi va matricular quasi ningú.

...Que, això que el feien gratuït.

...Que no parlem de si n'arriben a fer pagar quelcom.

...Que els guanyadors del nostre Primer Gran Concurs n'estan mol satisfets.

...Que els acompanyem en el sentiment.

...Que l'envelat del Centre Radical el faran dintre del Cafè.

...Que no és veritat que hi vulguin vendre «Terra Vallesana».

...Que si l'hi venguessin, ningú la compraria, com de costum.

...Que a l'envelat de L'Alhambra solament hi podran entrar els de Múrcia.

...Que son visita de la casa.

...Que a la cursa de bicicletes de la Festa Major hi correrà en Trueba.

...Que almenys ja hi està inscrit.

...Que la mainada de La Unió va cantar per la Radio.

...Que eren pocs... i... ben avinguts.

...Que a La Unió Liberal tenien de pintar la sala.

...Que hi ha hagut moltes reunions, moltes discussions i han acordat... no pintar-la.

...Que hi ha qui hi veu mala intenció.

...Que l'empostissat del carrer de l'Estació no el paga En Parera.

...Que el conseller Aymerich es el «pagano» del camp de futbol.

...Que el pròxim número de L'ESQUELLOT serà interessantíssim.

GAIELOSES I SIFONS

CLOTEL

REPRESENTANT I DISTRIBUIDOR DE PRODUCTES

CERVESA "DAMM", ORANGE CRVICH

EXTRA

1901 L'ESQUELLOT

Consells a les nenes casadores

Avui dia, que és tan difícil poguer pescar promès, vaig a donar uns quants consells per tal que aquesta noble aspiració de tota noia que tingui ulls a la cara sigui una realitat.

Per poguer tenir promès és gairebé imprescindible no ésser casada. Ésser casada i tenir promès no és molt ben vist per ningú, i menys pel marit, que generalment sempre protesta d'una manera més o menys contundent.

Quedem, doncs, que és convenient ésser soltera o vidua. Soltera, és aquella noia que, encara que vulgui, no pot guanyar-se la vida fent de dida, i vidua és aquella senyora que, després de mort el marit, únicament pot fer de dida una temporadeta de cinc o sis mesos, perquè si feia aquest ofici durant tres o quatre anys també escamaria totes les seves amistats.

Per tant, amigues meves, anem a veure què és convenient per poguer pescar promès.

Ara que som a l'estiu, és l'època més adequada per a anar de cacera; per això és recomanable vestir-se amb trajes vaporosos, encara que no hi hagi cap vapor estampat.

Procurareu passejar-vos per la carretera a les set de la tarda, que és quan hi ha més goma, i tots els xicotots del Tennis, que són tan guapos, hi presumen les seves atlètiques formes. Sé d'algunes amigues meves que surten a passejar a les tres de la matinada i no em negareu que a aquesta hora no hi ha manera de poguer enamorar a cap empleat d'un Banc. Veritat és que la Mercedes es va casar amb un sereno; però avui dia em sembla que ja no en queda cap de solter. Quan algun jove us parli de que la pel·lícula del diumenge era molt maca, o bé que no hi ha dret que al Granollers no el vulguin deixar jugar al Grup A., baixareu recatadament els ulls i fent veure que no heu entès bé el que us deia, li contestareu amb la veu més dolça que trobeu:

—Ja veuràs, jo, per la meva banda, «bueno»; però si ho diguessis al papà, seria millor...

Si així no es declara, no volgheu saber-hi res més. Proveu amb un altre, i si no, un altre. Els homes són uns estaquirots i creieu-me, algun caurà. Si jo no ho hagués fet així, avui dia encara seria soltera.

Si aci a Granollers tinguessim platja amb mar i tot, sé un truc que no falla. Moltes de les meves amigues, si s'han casat, ha estat perquè l'han sabut usar amb èxit.

Consisteix en anar nedant fins a la bota (si no sabeu nadar, us hi feu portar en barca), i, un cop allí, us poseu a cridar: Socors! Socors! Que m'ofegol... Sempre hi ha algun xicot solter que es decideix a sortir retratat a «Estampa» i es llença a salvar-vos. No cal dir que el casament és inevitable.

Ara bé, no tenint mar, podeu fer la prova a la piscina i segurament també ussortirà bé. Pot ésser que així feu decidir En Torrejón, l'Arnan i En Raich, que, vaja, ja comença a ésser hora.

LA DAMA DEL 13

Què afaites bous?

(Música de Desde que tú te fuiste)

Ens plau de donar un fragment d'aquesta obra, inèdita encara, deguda a les plomes dels presidents de totes les societats granollerines, menys el de Can Mariano, que no és literat.

Si no estem mal informats, s'estrenarà al Majestic per la Tardor propera i podem assegurar que els números principals de música són d'aquells que la gent els canta llarga temporada.

*Desde que tu te fuiste
se me acabó estar triste
pues ya veo que existe
la dicha para mi.*

*Recuerdo tus maneras,
muy torpes y groseras
de cobrar diez postreras
pesetas que te di.*

*Muy bien
que cortes el pelo
cuando en tu sillón se dejan caer
pero es que ayer
me dijo una chica:
No sé que hacer... hacer...*

*Ay, Dios!
cuando friego los platos
con gusto quisiera cantar.
Mas sé
que un montón de pesetas
por ello me harías pagar.*

*Muy bien
que cortes el pelo
i afeites también... también.*

MARIUS

Aquesta signatura, encara que algú ho vulgui veure així, no correspon a cap senyor President. El nostre redactor Màrius es fa seva aquesta cançó perquè diu que de molt temps la tenia pensada i potser que per transmissió del pensament tingui part a l'obra que ens ocupa.

Carta d'estiueig

Volguda Fanny:

Estic admirada del lloc que ha triat el papà per a estiuejar; estic ací a Granollers i, ja em perdonaràs que et digui que qualsevol estiuegi a Sitges o S'Agaró. Ací a Granollers hi manca platja, però això és el de menys, ja saps tu que nosaltres no necessitem platja per a poder permetre'ns el luxe de passar unes bones vacances. Jo disfruto molt i quan em vegis comprendràs tot seguit que dono la impressió de que he estiuejat en una ciutat de debò. El que em satisfà molt, també, és que hi ha molta colònia. Això ens permet practicar la parla hispànica, que amb nosaltres—els de colònia—fa tan bonic; aquesta colònia que et dic, és importada expressament de Múrcia i Lorca, per l'Ajuntament d'aquesta ciutat. És clar que no és colònia de pantalons blancs i samarreta amb tanca cremallera, ben al contrari, és una colònia democràtica, d'espardenyes i barret tou, una colònia permanent que passa aquí l'estiu i l'hivern i tot.

He adquirit uns maillots que són una "monada" i cada dia em passejo amb les meves amigues per la carretera i som l'admiració de tothom. Riute'n quan sentis parlar de Biarritz i Dauville!! Pura fantasia!

No m'he banyat encara, perquè això no m'interessa; ja saps tu que per aguantar aquest to de pell bronzejat i que fa tan bonic en les senyoretes com ara nosaltres, no convé que l'aigua ens malmeti el cos. De primer antuvi vaig volguer bronzejar-me per mitjà dels raigs del sol, però, filla meva, no ho he pogut aguantar; la pell se'm tornava vermella i ja saps tu que aquest no és el nostre color preferit. He trobat una fórmula molt econòmica a base de "iodo"; d'aquesta forma pots també deixar de rentar-te diàriament, i et surt un color de bronze que pot competir amb el més natural que hi hagi.

No tinc cor per a banyar-me, perquè la primera vegada que vaig fer-ho el meu maillot va quedar tan esquitat que no l'he pogut aprofitar.

Estem en una torreta molt petita, molt petita i molt bufona, a un costat mateix d'un riu que en diuen el Congost, que no hi ha manera de fer-hi passar aigua. Nosaltres, els estiuejants, tenim un projecte per a organitzar-hi una platja i d'aquesta manera ens permetrà de poder lluir els nostres maillots i païames i descansar damunt la sorra.

En aquesta torreta que ens estem, el papà volia posar-hi quarto de bany, però l'administrador va dir-nos que no hi cabia i a més, que és antihigiénic. Tots els quartos de bany—segons opina l'administrador—hau-

Compreu el número pròxim. ¿Per què? Perquè per vint cèntims donarem el que ningú no ha donat.

rien de construir-se a la muntanya, que és molt més saludable i menys perillós.

Passem unes nits d'orgia i ens divertim molt amb els nostres balls i partides de "bridge". Jo em permeto el luxe d'anar a tothora amb trajo de bany i sóc l'enveja de les meves amigues per l'estok que n'exhibeix.

Celebraria que poguessis venir a visitar-nos, ja que si vens no sabràs anar-te'n perquè és un país ideal; tant, que jo penso quedar-m'hi tot l'any. A més d'això, em satisfà molt que sempre t'enteres del que fan a la casa del costat.

Res més. Una abraçada de la teva sempre amiga,

MARY

Per la transcripció, PASSARELL

LOS PREVISORES DEL PORVENIR

Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150

Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

Coses que no poden ésser...

...Que el Foment de la Sardana augmenti el nombre de socis.

...Que el senyor Ramon Montanyà s'avingui amb la majoria de l'Ajuntament.

...Que el Granollers S. C. jugui un partit «amistós» amb el Girona.

...Que En Papitu Terrades de Can Trascó es casi.

...Que a La Unió Liberal paguin els deutes.

...Que a l'Ajuntament s'avinguin.

...Que el poble s'enteri d'una crida feta pel Nunci.

...Que la Lliga Regionalista arribi a governar mai.

...Que Acció Catalana faci un altre míting.

...Que la Cooperativa Elèctrica arribi a funcionar.

...Que el Secretari, senyor Roura, rigui.

...Que en Manolo Pagès no s'enfadi.

...Que la Gasetta Municipal surti a l'hora.

...Que la policia detingui els lladres.

...Que el rellotge de Can Colomer vagi a l'hora.

...Que el monument s'ensorri.

...Que a l'Orfeó Granollerí hi hagi pau i quietud.

...Que a la riera hi passi aigua.

...Que els taxistes s'avinguin.

...Que «Terra Vallesana» es vengui.

...Que els xòfers dels autos de l'estació del Nord no es barallin.

...Que L'ESQUELLOT es llegeixi.

...Que al Col·legi de Segona Ensenyança no hi hagi excessiu nombre d'alumnes becats.

El número pròxim serà dedicat a la grimegia de l'envelat. Compreu-lo! Usarlo, és adoptar-lo!

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines

No és mai tard si La Gralla és jove

Comèdia dramàtica en tres actes i dos entreactes, original del repartidor de L'ESQUELLOT

(Per voluntat expressa de l'autor, aquesta obra no podrà ésser representada en la Sala Triangular del carrer del Pont)

PERSONATGES

Galan jove L'ESQUELLOT
Dama jove (?) LA GRALLA
L'Ingeniu Butlletí del Centre Excursionista
L'Enze. Butlletí del Centre Gremial
La dona fatal Terra Vallesana
La senyora grossa .. Gazeta Municipal
Suscriptors :: Anunciants :: Gent del poble

ACTE II

En aixecar-se el teló, hi ha en escena La Gralla, voltada de decorats que representen la façana de can Garrell. Ha romàs bella estona amb els ulls fets a la grada, simulant rumiar quelcom. De sobte es deixondeix i boi cantant la non-non continua fent mitja fins que apareix pels fons, decidit i rialler, el simpàtic ESQUELLOT.

Esq. — Bon dia, Gralleta. Que fas mitjeta, tan calladeta? (Riu).

Gra. — No siguis tabalot i digues-me que et porta per aci.

Esq. — L'original de la setmana, dona. Ja pots suposar-ho, puix que havent de sortir també Terra Vallesana, el teu pare ens el demanà insistenment.

Gra. — No ho diguis amb aquest to mofeta, no! Terra Vallesana ens porta molta feina de per si i amb el vestit de la Festa Major que m'estic fent, no puc donar l'abast a tot.

Esq. — Caram! Estrenes vestit també aquest any? Després diran que hi ha crisi.

Gra. — Vull dir el volum extraordinari, home.

Esq. — Sí, sí, ja t'entenc. Allò de La Porxada i El Mercat o El Campanar i La Carretera...

Gra. — No senyor, no; aquest any rebrà La Comarca. (L'Esquellot va a dir quelcom, però l'atura La Gralla amb aquestes paraules):

Ara que vé a tomb la conversa: T'has fixat Terra Vallesana quina mala cara que té? M'atreveria a dir que li han donat algun mal.

Esq. — No crec que sigui res d'això; més aviat creuria que tens pa a l'ull; li portes bola, no ho neguis.

Gra. — Jo? Pobreta de mi! Si me l'estimo molt! Precisament la vestim a casa nostra... (Dubtant). Em penso que és ella que no em pot veure a mi per culpa de que les nostres relacions són tan cordials...

Esq. — Ja et conec, Gralleta, que et dius marduix. Ara et despenjaràs amb que m'estimes però no et faré cas. Tu ets molt grandassota i... que no m'enredessis.

Gra. — Doncs ja que he començat, t'ho diré tot d'una vegada. Si, Terra Vallesana és la meva enemiga. Sé que vol robar-me el teu amor i no m'hi resigno. (L'abraça).

Esq. — (Desfent-se'n delicadament). Serà millor que me'n vagi; els de can Colomer espien darrera els vidres...

Gra. — Veig que vols esquitllar-te. Comprenc que no t'és indiferent Terra Vallesana, però no em deixis; t'estimo, sí, t'estimo! (Cau als peus de L'Esquellot, plora, i li dedica una columna d'ensabonada.)

Esq. — Ho sento, però no puc plorar. Vas néixer massa aviat; mira't la coberta; ja et surten arrugues.

Gra. — Estàs equivocat. Sóc el que els homes en diuen una «jamona». El meu amor serà un amor tranquil, gairebé tan tranquil com En Paco Sala.

Esq. — Què vols que et digui; si em casés amb tu tot-hom diria que m'he casat amb la meva mare i has de tenir en compte que això sols va fer-ho el meu pare.

Gra. — Molt bé, Esquellot, molt bé; no vols compadir-te de l'amor que em rosega la carcanada?... Per tu faràs. A no trigar gaire, quan et donguis compte que l'amor de les altres dones és un amor interessat, vindràs a mi i llavors pot ésser que jo et digui: Posat tranquil i feste huecogravar.

Esq. — Ai, el déu de Graval Gralleta, no m'empipis.

Gra. — Esquellot presumit, no presumis, que altres amb més fums que tu m'han implorat un xic d'amor i no han conseguit més que el meu despreci més tipogràfic. (La Gralla, despitada, és a dir, sense pits, es fica a la botiga i comença a sorgir-se les mitges.)

Per la lateral dreta apareix la senyora Terra Vallesana. Té tot el tipu de «mujer fatal».)

Esq. — On va tanta gràcia condensada?

T. V. — Ja ho pot veure; al Centre Radical.

Esq. — Que tenen reunió?

T. V. — No, jove; tinc de veure-hi certa persona.

Esq. — Caram! I pot saber-se qui és?

T. V. — No ho digui a ningú, però el senyor Butlletí Gremial m'ha posat un piset al carrer de Murillo...

Ara que, no es cregui que l'estimo, però el negoci és el negoci, sap? A mi m'agradaria un xicot com ara tu. (S'apropa a L'Esquellot i vol fer-li un petó. L'Esquellot es torna vermell.)

Esq. — No, aquí no, que ens podrien veure... Però quina pudor de tabac de pipa que fas!

T. V. — No et preocupis; fins ara he estat amb en Gurri, i, ja veuràs, una no pot pas ésser massa esquerpa...

Esq. — Però vols dir que m'estimes, que el teu amor és desinteressat?

(En aquest moment passa per l'escena el jòvintel Butlletí Excursionista, que en veure la parella, fa un gest de despit i rosegant-se les cobertes desapareix.)

T. V. — L'has vist? Doncs bé; fa un sens fi de dies que em ve al darrera. Es capaç de qualsevol sacrifici per mi. Però jo únicament et vull a tu; sols desitjo el teu amor...

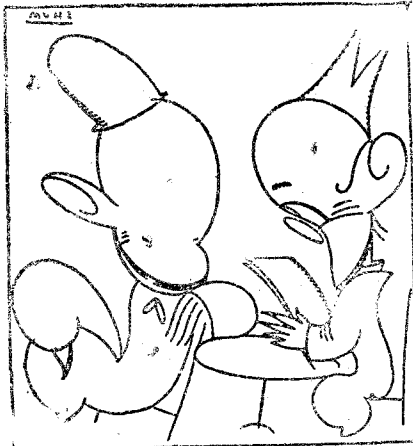
(Terra Vallesana no acaba la frase perquè s'ensopega passar pel davant el Butlletí del Centre Gremial que va de bracet amb la Gazeta Municipal. Aquests dos personatges, com sempre, no diuen absolutament res. Passen només per fer bonic. Terra Vallesana continua:

T. V. — No arrufis el nas que ja veig prou que amb tu no hi tinc res a fer. M'és igual. Ara em recordo que tenia pressa per arribar a cals Radicals. Adéu!

(L'Esquellot compra El Patufet a can Garrell, surt al carrer distret i sense donar-se'n compte es fica dintre el moneder d'una senyora d'edat. La Gralla s'eixuga una llagrimeta i els subscriptors, els anunciants i la gent del poble, canten a chor:

Tots.—No és mai tard, si La Gralla és jove.

(Teló rapidísim)

—Així crec que no hi havia dret?

—No senyor; crec que hi havia masses drets.

La Unió Liberal. — La veritat, senyors, res més que la veritat: si a nosaltres ens diuen que hem d'anar al teatre per a veure dos senyors vestits d'esmo king a l'escenari que busquen el moment precís per a besar a l'actriu, preferim gasiar-nos 125 per a anar a veure les llunes del Majestic.

El traductor de l'obra «Maria .. no siguis tonta!» creiem que no va preveure que aquesta pogués ésser interpretada per aficionats; del contrari, hauria pogut canviar el títol pel de: «Accionats .. no sigueu tan vius!». Ara que, amb sinceritat, si un servidor de vostès em trobo en el cas d'en Govern o d'en Vidal, dubto que no hagués fet també el meu paperot, perquè l'actriu senyoreta Vernis s'ho valia. I de la senyoreta Font? ah! bona!! Ens va agradar més que quan va fer «Terra Baixa» amb en Marius Manelich.

La resta de's actors, no ens va agradar tant com les actrius. Dissimulin.

Com que el número ja era en màquina, no hem pogut parlar de l'obra d'avui nit, «El comiat de Teresa». Només hem de dir: Senyora Teresa, força sort, *alantà!*

Cinema Casino. — Recomanem als nostres taxistes que si no voien ésser atracats, vagin a París o a Cannes, que és un país magnífic pels no atracaments. Mirin que empassar nos mils metres de film per a veure un sol automòbil! Això va crispar-nos els nervis.

En «Carrers de la Ciutat», Mamoulian s'hi ha lluit i ens ha ofert un film de categoria; a més, Silvia Sidney s'ho val i és una dona que ens té el cor robat. Llàstima, però, del títol de la pel·lícula: no hi sortia sino un carreró indecent.

Majestic. — Fins ara aquest local presumia de presentar films de primer ordre, però com que a nosaltres els arguments ens els explica el noi de la portera, ens hem convençut ben bé que presenten «films d'embastar». Al revés del Cinema Casino que ens ofereixen «films perle», de qualitat insuperable. Apa, doncs, «films» l'altre número!

Foment de la Sardana. — Ens hem apuntat un èxit. Aquest local — i sols per a xeringar-nos — va decidir-se a celebrar una audició de sardanes. Els sardanistes poden agrair-nos-ho perquè això no ho fan cada diumenge.

Atenent a la idea de clausura que els vàrem proposar en el número passat; el Foment de la Sardana està disposat a anar altra vegada al Cafè Comercial. Els agraiem que per segona vegada ens fassin quedar bé.

Ajuntament de Granollers. — En aquest magne teatre vo en suprimir les representacions per manca de públic i d'actors. Es diu si acabarà la temporada artística el director, amb «Agua, Azucarillos y Aguardiente»

Centre Catòlic. — Per la Festa Major «Joventut Artística» prepara «El Despatriat», amb música del cardenal Segura i servidor.

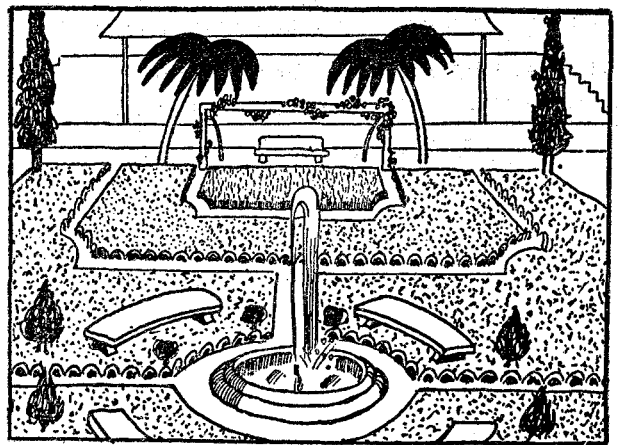
Orfeó Granollerí. — Si volen veure a l'Abelló triangularment vestit, vagin a les pròximes representacions que donaran en aquest local.

Ho lamentem molt per en Molins. Ara que ja tenia la parròquia fetall!

S - L'Esquellot

L'ola deportiva

Serà veritat?

Aspecte parcial del camp de joc, les obres del qual van per bon camí

Sabem per endavant que mols dels que llegiran el present reportatge faran amb els llavis, aquell gest tan peculiar i tan conegut que vol dir: Vaja home, vaja...! Creu-t'ho que aniràs en auto!

No sabem si anirem en auto, perquè potser la dinyarem fora de Granollers i l'Encarnat no es podrà donar la satisfacció de conduïr-nos a la *última morada*, però que el que anem a dir és veritat, això els preguem amb tots els respectes que no ho dubtin.

Amb la mà damunt del cor i el cor dins la carcanada, podem assegurar que la reforma que es farà en el camp del Granollers S. C. tindrà moltíssima més importància que la reforma agrària,

Un jardiner — el nom del qual no esmentem, perquè feriríem la seva modèstia i ens resultaria molt car d'arnica i benatges, ja que curar una modèstia és difícilíssim — ens ha assegurat, en primer lloc, que ell no té res a veure amb el complot monàrquic del 10 d'Agost i després que, requerit molt probable que ell s'encarregui de l'arranjament del nou camp d'esports, vol lluir-s'hi de tal manera que serà l'admiració de propis i estranys i l'enveja d'En Palaus.

Un conegut arquitecte, el nom del qual tampoc no esmentem per no ferir la seva modèstia, etc., etc., li ha fet el pànol, del què nosaltres, pels mitjans misteriosos que posseïm, podem donar-ne un detall perquè els lectors puguin fer-se càrrec de la importància grandiosa que té aquest projecte.

Al principi hi havia l'intenció de no plantar hi herba, creient, amb molt encert, que era necessari fer quelcom original. Per això en el projecte inicial s'aconsellava substituir la plantació d'herba per la de tomaqueres. No sabem perquè, aquesta iniciativa, amb tot i ésser presentada en el mes de Juny no va ésser rebuda amb l'escalfor necessària. Indubtadament la plantació de tomaqueres hauria reportat molts beneficis al Club. Els individus de Junta sembla que no volen donar-se compte que avui dia e's tomàquets es venen a dues pessetes la lliura. Què hi farem? Pujor per e'ls! El que sí queda en peu, és la instal·lació, al mig del camp, d'un bell brollador d'aigua semblant al de la Plaça de Catalunya. Al voltant d'aquest

brollador hi haurà uns bancs perquè el davant centre i els interiors puguin descansar en completa llibertat.

Tot el camp estarà ple de «parterres» amb flors i violes i amb els seus corresponents arbres enans que fan tan bonic a Sardanyola. En lloc de banderetes de còrner s'hi plantaran uns esvelts xiprers i al peu dels pals de la porta hi creixeran unes «enredaderes» amb campanetes i tot.

El porter tindrà un banc per ell tot sol i unes palmes de la terra de l'Albarranch amb la única finalitat de donar-li ombra.

Com poden veure, serem el amos. Per tant, no ens queda altre remei que felicitar el jardiner i l'arquitecte, els noms dels quals no podem dir, perquè feriríem llur modestia, etc., etc., etc.,

Teva... meva... i gol!...

Hem passat cinc dies amb l'ai al cor creient que d'un moment a l'altre el terreny de joc del Granollers S. C. es tornaria en una mena de mar de plors i desconsol dels amants futbolístics.

Djous de la setmana passada vàrem presenciar un espectacle que difícilment, per molts anys que visquessim, s'ens farà fonedis de la nostra imaginació: al punt de les set del vespre i quan es trobaven admirant les habilitats de la colla capitanejada per En Tòfol més de quatre-cents socis del club, al pou li va venir mal de ventre i l'aigua va deixar de sortir a l'exterior. Com que això de l'aigua diuen que és absolutament necessari per fer créixer tota mena de plantes, encara que nosaltres sostenim el contrari, puix també ens considerem com plantes, més o menys racionals, i mai no la tastem, seguint els consells de les eminències mèdiques que diuen que l'aigua té microbis i que aquets maten les plantes. Però aneu a fer-ho creure així als pagesos, que ells la demanen sempre, encara que a la botella hi portin vi.

Uns quants dels més abnegats començaren a l'engreixament de la maquinària interior i exterior del motor; altres la neteja del tub conductor; una majoria a fer nosa i els restants a donar consells de franc.

Passa l'estona i el preciós líquid. (segons diuen) no pujava, perquè l'aigua ja era acabada. El forner mut va tenir una pensada que el farà cèlebre en aquest món i a l'altre: els va engregar un parlament altament emocionant; els va parlar d'en Marcel·lí Domingo, de quan ell era directiu del club, del monument de la Plaça de Perpinyà, de la colastra i de la puja del pa. En fi, els va endinyar una oració amb el màxim de tendresa paternal, fins que els quatre cents socis vàrem plorar més que miss Madalena, i, oh, miracle!, tota aquella aigua que queia dels ulls socials va omplir el pou i En Tòfol i la seva brigada varen poguer convertir el terreny de joc en un llac que el de Laussane al seu costat sembla ia una miniatura.

Divendres cap al tard tornàrem a veure moviment entre els elements directius granollerins. En Martí prenia la fresca davant de L'Unió, amb en Francàs, en Serra i en Gubert; l'Abella i en Jané enraonaven amb veu de bariton per l'Alameda del Parc; l'Obrero, dins dels Radicals, semblava un professional de pianista de maneta fent anar la del telèfon...

—Aquí... Granollers ¿Con quién hablo?... ¿Qué dice?... No, hombre! La Señora Figols debe estar en su casa... A mí que me explica!... ¡Vaya un lío!

—Pepeta. Pepeta! Sí; soy yo... Póngame en comunicación con el noventa de Pineda...

—Pineda... Pineda... Pineda.

—Ara mateix ha passat per aquí davant — li diu en Carlets.

—No, hombre, no es al tenor que busco; es al señor Bofill que debe estar tomando la fresca la mar de fresco, en Pineda, y nosotros aquí achicharrándonos. Pineda?... Pineda?... Ojalá cayera un chaparrón de viva la virgen.

—Escolti—gracies a Sant Isidre!— ¿Es vosté en Martí Forcada?

—¡Atiza!

—Díguli al señor Paco que en lloc d'arròs que ens faci canelons per l'àpat del bateig de demà i que...

L'Obrero penja l'aparell i dona instruccions perquè tots els directius es reuneixin immediatament.

La reunió va durar menys que un caliquenyo quan surt bo. Varen pendre acords revolucionaris: O el senyor Bofill trobava un cavall blanc per continuar les obres del terreny o ells s'encarregarien de trobar uns quants exemplars, que ja els tenien filats.

Dissabte, nova reunió. Més revolució i cops de puny sobre el marbre de les taules.

Diumenge, a les dugues de la tarde, un turisme que amb l'Abella, en Gubern, en Serra en Francàs i en Jané, surt de Granollers a cent cinquanta per hora cap a Pineda. Al punt de les tres ja trobem els nostres directius sota una figuera amb el president del Granollers seient i prenent moka, licors i «habanos».

Com que això fóra més llarc que una novel·la per entregues i el director sempre rondina perquè escric massa, i això que ell no paga les quartilles, so's els diem que de la reunió dels sis va sortir un acord fraternal i un cavall blanc més formós que un be joveçà.

Les obres aviat pendran un estat intensiu de rapidesa, puix hi ha pessetes per a fer el terreny de joc granollerí digne de la seva història deportiva i els seus jugadors es troben disposats a no deixar-s'hi guanyar cap partit, ni aquí ni fora de casa, com ho han demostrat el passat diumenge esquilant el Júpiter a domicili per dos gols a zero.

L'AIGUADER

J. F.—Sí, podeu escriure... Podeu escriure a la família demanant «quartos»; però a nosaltres? Apa, home!...

UILEF.—Que vostè ha escrit al «Xut»? Sí; ja pot ésser, ja. Segurament va enviar-los el butlletí de subscripció.

M. R. A.—Procuri fer coses curtes. El seu article és massa llarg i faria molt mal efecte enganxar un tros de paper sota del periòdic per poder-li enquibir.

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Condestable Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
3to. Eugènia, 14 (Gràcia)

Les Novelats

Camiseria i Corbateria

Clavé, 8

Granollers

Anís

PICATOL

Es el millor

Francesc Ventura
Granollers

FRANCESC BALET

FABRICA DE TEIXITS

Assegurances en tots els rams

Jacint Mayol

Prim, 12

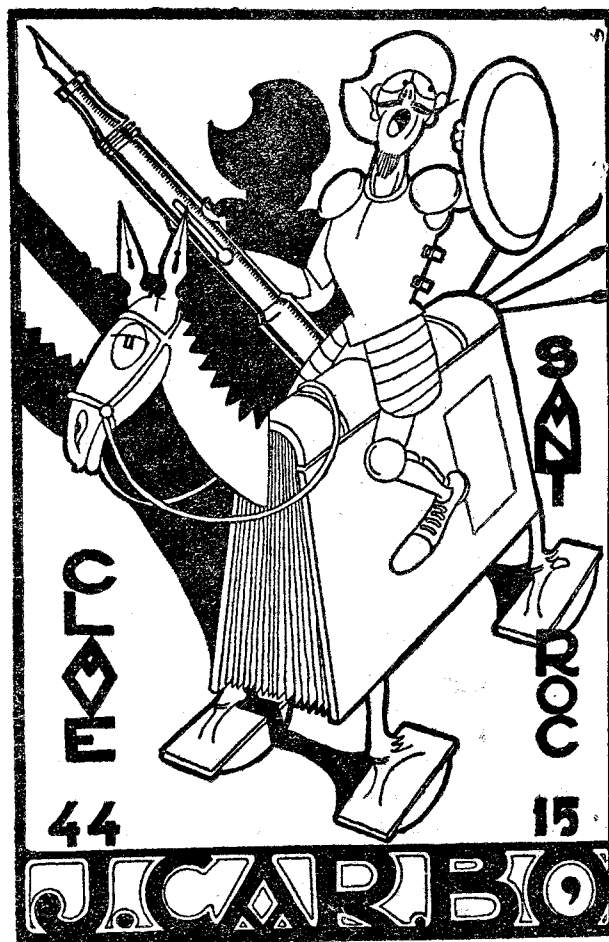
Teefon 202

¿Un poder decisivo?

Existe un poder en el ser humano que se llama
MAGNETISMO
por medio del cual V. puede conseguir

Radiar su pensamiento : Penetrar el sentir de los demás
Descubrir tesoros ocultos : Conquistar el amor de la
mujer : Llegar al corazón del hombre : Conocer sus
días y horas propicias : Obtener riquezas

Informes gratis a quien se interese por alguno de estos conocimientos
Escribir al Apartado, n.º 4 / **SABADELL**

R. REPUBLICA. 27. GRANOLLERS

República

STYD. E. S. QV. E. C.

LYBRIFICANTS "AGUILA AUTOLEO"

AGUILA AUTOLEO

V. DA DE M. BRUGAROLAS

BARRAZA BARCELONA

AGENT PER-A GRANOLLERS I COMARCA

pere iquerier

CONFITERIA I PASTISSERIA

L. LLIBS DR. ROBERT

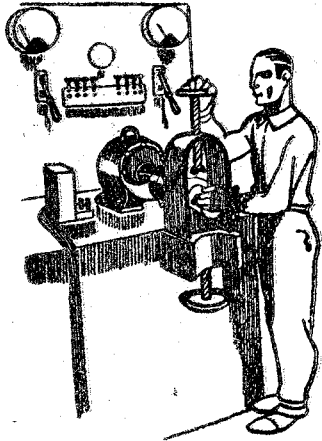
TIRVIÓ 11-13 TELEFON 1

LA PALMA BAR

Garatge Baulenas

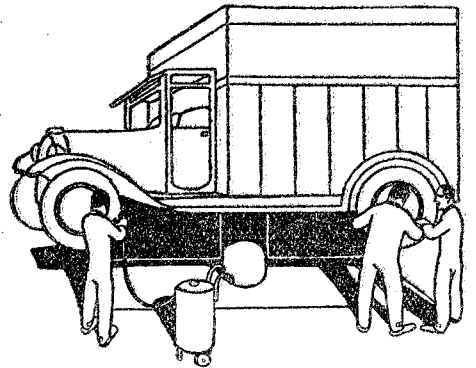

El més important

**Reparacions Mecàniques i Elèctriques
de l'Automòbil**

Servei tècnic i pràctic
dirigit i executat pels
mateixos propietaris,
procedents de fà-
briques d'automòbils

**Pràctica
Perfecció
Rapidesa**
en el productor...

Es tradueixen en

Estalvi
per al client

Recauxutatge i Vulcanització diària

Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.

Pintura al Vernís i a la Nitro-celulosa

Distribuïts aquests treballs en seccions independents

Carroceries ● Planxisteria ● Tapisseria

Prim, 174 ◆ Granollers ◆ Telèfon 86

